

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 4095/2547

พนักงานอัยการจังหวัดอุดรธานี โจทก์ นายบุญถิ่น สีทอง กับพวกจำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง พ.ร.บ.ป่าไม้ พ.ศ. 2484 มาตรา 4, พ.ร.บ.ป่าไม้ พ.ศ. 2484 มาตรา 7, พ.ร.บ.ป่าไม้ พ.ศ. 2484 มาตรา 11, พ.ร.บ.ป่าไม้ พ.ศ. 2484 มาตรา 69, พ.ร.บ.ป่าไม้ พ.ศ. 2484 มาตรา 73, พ.ร.บ.ป่าไม้ พ.ศ. 2484 มาตรา 74, พ.ร.บ.ป่าไม้ พ.ศ. 2484 มาตรา 74 จัตวา, พ.ร.บ.สวนป่า พ.ศ. 2535 มาตรา 24, ป.อ. มาตรา 91, ป.อ. มาตรา 137, ป.อ. มาตรา 78

ย่อ / หลักกฎหมาย

พฤติการณ์ที่จำเลยที่ 1 แจ้งข้อความอันเป็นเท็จต่อพนักงานป่าไม้โดยยื่นคำขอขึ้นทะเบียนที่ดินของจำเลยที่ 1 ซึ่งเป็นที่นาไม่มีต้นไม้เป็นสวนป่า เพื่อจะทำไม้ในป่าแล้วนำมาสวมเข้าเป็นไม้ในสวนป่าของตนที่ยื่นคำขอ และร่วมกับพวกทำไม้ในป่า โดยตัด ฟัน เลื่อย โคน ไม้สัก ซึ่งเป็นไม้หวงห้ามประเภท ก. จำนวนมากถึง 164 ท่อน ปริมาตร 31.43 ลูกบาศก์เมตร และร่วมกันไม้สักอันยังมีได้แปรรูปจำนวนดังกล่าวไว้ในครอบครองโดยฝ่าฝืนต่อกฎหมายแล้วร่วมกันใช้ตราสวนป่าซึ่งจำเลยที่ 1 ได้มาจากการแจ้งความเท็จตักตอกหรือประทับหรือแสดงการเป็นเจ้าของไม้บนไม้สักดังกล่าว ซึ่งมีได้มาจากการทำสวนป่า ลักษณะของการกระทำความผิดเป็นการกระทำที่คำนึงถึงแต่ประโยชน์ส่วนตัวและไม่ยำเกรงต่อกฎหมาย นับเป็นพฤติการณ์ร้ายแรง แม้จำเลยที่ 1 มีภาระต้องรับผิดชอบต่อครอบครัว แต่เป็นเพียงเหตุผลและความจำเป็นส่วนตัว จึงยังไม่มีเหตุผลเพียงพอที่จะให้ความปรานีแก่จำเลยที่ 1 โดยการรอการลงโทษให้

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยตามพระราชบัญญัติป่าไม้ พ.ศ.2484 มาตรา 4, 7, 11, 69, 73, 74, 74 จัตวา พระราชบัญญัติสวนป่า พ.ศ.2535 มาตรา 24 ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91, 137 วรรคกลาง จำเลยที่ 1 ให้การรับสารภาพ จำเลยที่ 2 ให้การปฏิเสธ ศาลชั้นต้นสั่งให้โจทก์แยกฟ้องจำเลยที่ 2 เป็นอีกคดี ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยที่ 1 มีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 137 พระราชบัญญัติป่าไม้ พ.ศ.2484 มาตรา 11 วรรคหนึ่ง, 69 วรรคสอง (1), 73 วรรคสอง (1) พระราชบัญญัติสวนป่า พ.ศ.2535 มาตรา 24 กรณีเป็นความผิดหลายกรรม ให้เรียงกระทลงโทษตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91 ฐานแจ้งความเท็จ จำคุก 6 เดือน ฐานทำไม้สักโดยไม่ได้รับอนุญาต จำคุก 5 ปี ฐานมีไม้สักอันยังไม่ได้แปรรูปไว้ในครอบครอง โดยไม่ได้รับอนุญาต จำคุก 5 ปี ฐานใช้ตราตักตอกหรือประทับไม้ที่ได้จากการทำสวนป่า จำคุก 6 เดือน รวมจำคุก 10 ปี 12 เดือน จำเลยที่ 1 รับสารภาพ เป็นประโยชน์แก่การพิจารณา มีเหตุบรรเทาโทษลดโทษให้กึ่งหนึ่งตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 คงจำคุก 5 ปี 6 เดือน วรรคกลาง จำเลยที่ 1 อุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์ภาค 6 พิพากษายืน จำเลยที่ 1 ฎีกา โดยผู้พิพากษาซึ่งพิจารณาและลงชื่อในคำพิพากษาศาลชั้นต้นอนุญาตให้ฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริง ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า "ที่จำเลยที่ 1 ฎีกาขอให้ลงโทษสถานเบาและรอการลงโทษนั้น เห็นว่า พฤติการณ์ที่จำเลยที่ 1 แจ้งข้อความอันเป็นเท็จต่อพนักงานป่าไม้โดยยื่นคำขอขึ้นทะเบียนที่ดินของจำเลยที่ 1 ซึ่งเป็นที่นาไม่มีต้นไม้เป็นสวนป่า เพื่อจะทำไม้ในป่าแล้วนำมาสวมเข้าเป็นไม้ในสวนป่าของตนที่ยื่นคำขอ และร่วมกับพวกทำไม้ในป่าโดยตัด ฟัน เลื่อย โคน ไม้สัก ซึ่งเป็นไม้หวงห้ามประเภท ก. จำนวนมากถึง

164 ท่อน ปริมาตร 31.43 ลูกบาศก์เมตร และร่วมกันมีไม้สักอันยังมิได้แปรรูปจำนวนดังกล่าวไว้ในครอบครองโดยฝ่าฝืนต่อกฎหมาย แล้วร่วมกันใช้ตราสวนป่าซึ่งจำเลยที่ 1 ได้มาจากการแจ้งความเท็จต่ออธิบดีหรือประทับหรือแสดงการเป็นเจ้าของไม้บนไม้สักดังกล่าว ซึ่งมีได้มาจากการทำสวนป่าลักษณะของการกระทำความผิดเป็นการกระทำที่คำนึงถึงแต่ประโยชน์ส่วนตนและไม่ยำเกรงต่อกฎหมาย นับเป็นพฤติการณ์ที่ร้ายแรง แม้จำเลยที่ 1 มีภาระต้องรับผิดชอบต่อครอบครัว แต่เป็นเพียงเหตุผลและความจำเป็นส่วนตัว จึงยังไม่มีเหตุผลเพียงพอที่จะให้ความปรานีแก่จำเลยที่ 1 โดยการรอลงโทษ ที่ศาลล่างทั้งสองใช้ดุลพินิจไม่รอลงโทษจำคุกให้แก่จำเลยที่ 1 นั้น เหมาะสมแก่พฤติการณ์แห่งรูปคดี ไม่มีเหตุที่ศาลฎีกาจะเปลี่ยนแปลงแก้ไข อย่างไรก็ตามที่ศาลล่างทั้งสองลงโทษจำคุกจำเลยที่ 1 ในความผิดฐานทำไม้สักโดยไม่ได้รับอนุญาตและฐานมีไม้สักอันยังมิได้แปรรูปไว้ในครอบครอง จำคุกกระหนละ 5 ปี ก่อนลดโทษให้นั้น นักกฎหมายเห็นว่าให้ลงโทษจำคุกจำเลยที่ 1 ในความผิดฐานทำไม้สักโดยไม่ได้รับอนุญาต และฐานมีไม้สักอันยังมิได้แปรรูปไว้ในครอบครอง จำคุกกระหนละ 3 ปี ลดโทษตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 ให้กระหนละกึ่งหนึ่ง คงลงโทษจำคุกกระหนละ 1 ปี 6 เดือน รวมกับโทษจำคุกในข้อหาอื่นตามคำพิพากษาศาลล่างทั้งสองแล้ว ให้จำคุกจำเลยที่ 1 มีกำหนด 2 ปี 18 เดือน นอกจากที่แก้ไขเป็นไปตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 6

องค์คณะ

สมชาย พงษ์ธา · สบโชค สุขารมณ์ · เรวัตร อิศราภรณ์

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/4095/2547>